

Sygn. akt IV U 317/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 r. w S.

odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 28 lutego 2018 r. Nr (...)

w sprawie A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. G. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2018 roku.

Sygn. akt IV U 317/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił A. G. prawa do emerytury wskazując, iż do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony A. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, gdyż przez okres ponad 15 lat wykonywał prace w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczony wskazał, że nie jest w stanie przedstawić świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach, ponieważ zakłady pracy nie istnieją. Podniósł, iż okoliczność wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych potwierdzą świadkowie (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując przepisy prawa i argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. G. w dniu (...) ukończył 60 lat. W dniu 17 stycznia 2018r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. staż ubezpieczeniowy w wymiarze 23 lat, 10 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 1 roku, 2 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, bowiem wnioskodawca nie przedłożył stosownych świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zaskarżoną decyzją z dnia 28 lutego 2018r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, gdyż na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja z 28.02.2018r., k. 25 akt emerytalnych).

Ubezpieczony A. G. był zatrudniony w następujących zakładach pracy:

1. w Gminnej Spółdzielni (...) w M. od 17.01.1975r. do 20.10.1976r., tj. 1 rok, 9 miesięcy i 3 dni na stanowisku masarza. Wówczas ubezpieczony wykonywał takie prace jak wykrawanie i peklowanie mięsa (umowa o pracę z 17.01.1975r. oraz świadectwo pracy z 20.10.1976r. – akta osobowe, zeznania ubezpieczonego k.30v);
2. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w M. od 1.08.1978r. do 31.05.1988r., tj. 10 lat, 3 miesiące i 24 dni na stanowisku kierowcy samochodu o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Były to samochody marki S., Z., K.(angaż z 1.08.1978r. oraz świadectwo pracy z 30.05.1988r. - akta osobowe).
3. w Przedsiębiorstwie (...) w W. od 1.07.1988r. do 31.08.1992r. (3 lata, 2 miesiące), gdzie zgodnie z umową o pracę na okres próbny ubezpieczonemu powierzono obowiązki kierowcy - mechanika samochodu dostawczego, jednakże faktycznie wykonywał pracę kierowcy samochodu marki K.. W dniu 27 czerwca 1991r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki kierowcy samochodu członowego. Wówczas, ubezpieczony jeździł ciągnikiem siodłowym wraz z naczepą do przewozu innych samochodów, czyli samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (umowa o pracę na okres próbny z 1.07.1988r., umowa o pracę na czas nieokreślony z 1.10.1988r., angaż z 1.07.1991r. – akta osobowe).

W Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w M. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w W. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Innych prac wówczas nie wykonywał.

A. G. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego, aktach sprawy oraz aktach osobowych ubezpieczonego z okresów zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w M., w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w M. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w W., a także na podstawie zeznań świadków S. S. i D. S. (k.12v akt sprawy) oraz zeznań ubezpieczonego (k.30-30v akt sprawy), które są spójne i w całości wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. G. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w

otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca osiągnął wymaganą ustawą wiek w dniu 15 maja 2017 r. spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 25 lat i 15 dni okresów składkowych, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, że w okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w M. od 1.08.1978r. do 31.05.1988r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w W. od 1.07.1988r. do 31.08.1992r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Potwierdziły to zeznania świadków S. S. i D. S. (k.12v akt sprawy). Zeznania te są w pełni wiarygodne i spójne, a także korespondują z zeznaniami ubezpieczonego (k.30-30v akt spawy), oraz dokumentami zgromadzonymi w uzyskanych przez Sąd aktach osobowych A. G.. Wnioskodawca w spornych okresach jeździł samochodami marki S., Z., K., a ostatecznie samochodem członowym, tj. ciągnikiem siodłowym wraz z naczepą do przewozu innych samochodów. Innych prac wówczas nie wykonywał. Powyżej wymienione okresy zatrudnienia ubezpieczonego podlegały zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, gdyż odpowiadają rodzajowo pracom określonym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w którym w wykazie A Dziale VIII pod poz. 2 ujęto prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Ponadto, do pracy w tej kategorii należy również zaliczyć zatrudnienie ubezpieczonego w Gminnej Spółdzielni (...) w M. od 17.01.1975r. do 20.10.1976r. na stanowisku masarza (umowa o pracę z 17.01.1975r. – akta osobowe). Wówczas ubezpieczony wykonywał takie prace jak peklowanie i wykrawanie mięsa (zeznania ubezpieczonego k.30v). Prace, które wykonywał ubezpieczony wymienione są w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w którym w wykazie A Dziale X pod poz. 8 i załącznika nr 1A dział X poz. 8 pkt 5 zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.Urz.MRiRW.1988.2.4).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2014r. sygn. akt II UK 395/13 dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Wykładnię tę, Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości.

Tym samym wszystkie uwzględnione okresy zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego oraz masarza na dzień 1 stycznia 1999r. dają ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy pozwolił zatem uznać, że A. G. w momencie złożenia wniosku o emeryturę spełniał wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do tego świadczenia określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2018r., tj. od miesiąca, w którym wystąpiono z wnioskiem o świadczenie.